

ἀργυρο - (I) πολλαχ.

Θέμα τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος.

Συντίθεται ὡς α' συνθετ. πρὸς δήλωσιν 1) Τῆς ὕλης τοῦ ἀργύρου ἐξ οὗ εἶναι τι κατεσκευασμένον, οἶον: ἀργυροκαμωμένος. 2) Τοῦ ὀργάνου, οἶον: ἀργυροδεμένος, ἀργυροπλεγμένος. 3) Τοῦ λάμποντος, οἶον: ἀργυρόλαμπος. 4) Τοῦ διαυγοῦς, οἶον: ἀργυρογάργαρος, ἀργυροκάθαρος. 5) Τοῦ ἡχηροῦ, οἶον: ἀργυρόγελος - ἀργυρογελῶ.

ἀργυρο - (II) κοιν.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος.

Συντίθεται ὡς α' συνθετ. μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς δήλωσιν 1) Τῆς ὕλης τοῦ ἀργύρου ἐκ τῆς ὁποίας εἶναι τι κατεσκευασμένον ἢ κεκοσμημένον κττ. κοιν., οἶον: ἀργυρολύσιδο, ἀργυρομάξο, ἀργυροκάγκελλο, ἀργυροκάνατο, ἀργυροπίρουνο, ἀργυροσπάθο, ἀργυρόστομο, ἀργυροχούλιαρο, ἀργυρόχτενο κττ. 2) Τοῦ ὠραίου, οἶον: ἀργυρόλαφο κττ. 3) Τοῦ καλοῦ, τοῦ προσφιλοῦς κττ., οἶον: ἀργυροπαίδιν.

ἀργυρογαζωμένος ἐπίθ. Κέρκ. Πελοπν. (Λακων. Σουδεν. Χάβαρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ γαζωμένος μετοχ. τοῦ ρ. γαζώνω.

Ὁ ἔχων ραφὴν κοσμητικὴν διὰ νήματος ἀργυροῦ ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τὰ παλληκάρια τὰ καλὰ παίρνουν καλὰς γυναῖκες
νὰ ξέρουν ῥόγκα καὶ ἀργαλειό, νὰ ξέρουνε κεντίδια,
νὰ ἔχουν χρυσὲς τοῖς τραχηλῖες, ἀργυρογαζωμένες
Χάβαρ.

ἀργυρογάργαρος, ἰδ. ἄργυρο - (I).

ἀργυρόγελος ὁ, ἰδ. ἄργυρο - (I).

ἀργυρογελῶ, ἰδ. ἄργυρο - (I).

ἀργυροδεμένος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ δεμένος μετοχ. τοῦ ρ. δένω.

Ὁ συνδεδεμένος δι' ἀργύρου: Ἀργυροδεμένη ἄλυσίδα.
Ἀργυροδεμένο δαχτυλίδι.

ἀργυρόδετος ἐπίθ. ΙΠολέμ. Ἐξωτ. 5.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄργυρος καὶ δετός.

Ὁ οἶονε δι' ἀργύρου δεμένος, ἀργυροποικίλος: Ποίημ.
Κ' εἶδα ὀλόχρυσες κορῶνες | μέσ' ἔς τὰ σκότῃ τὰ βαθγὰ
καὶ χρυσοπλεγμένες ζῶνες | καὶ ἀργυρόδετα σπαθιά.

ἀργυροδρέπανο τό, ἀμάρτ. ἀργυροδράπανο Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. δρέπανι.

Ἀργυροῦν δρέπανον: Ἄσμ.

Δύνεται καὶ τὴν θάλασσαν σιτάρειν νὰ τὴν σπεύρῃ
χρυσόφυλλο, χρυσόρριζο καὶ χρυσοκαλαμᾶτο
καὶ μὲ τ' ἀργυροδράπανα νὰ μῇ νὰ τὸ θερίσῃ.

ἀργυροζωναράτος ἐπίθ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄργυροζώνω καὶ τῆς καταλ. - ατος.

Ὁ ἔχων ζώνην πεποικιλμένην δι' ἀργύρου: Ἄσμ.

Γαμπρὲ πρασινοφόρε | καὶ ἀργυροζωναράτε,
καλὰ ν' ἀκούς τὴ μάνα σου | νὰ μὴ σὲ καταρῆται.

ἀργυροζώνωρο τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. ζώνωρι.

Ζώνη δι' ἀργύρου πεποικιλμένη: Ἄσμ.

Φέρε μου χτένι καὶ γυαλὶ νὰ ἰδῇς τί ἀσπρη ποῦ ἔμαι,
τὸ χτένι νὰ χτενίζωμαι καὶ τὸ γυαλὶ νὰ βλέπω,
φέρε μ' ἀργυροζώνωρο νὰ πάω ἔς τὴν ἐκκλησίαν,
νὰ κάμω ψάλτες καὶ παππᾶ νὰ χάσ' τὰ γράμματά τους.

ἀργυροθήκαρο τό, ἀμάρτ. ἀργυροθήκαρον Κύπρ.
ἀργυροθήκαρον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. θηκάρει.

Ἀργυρᾷ θήκη: Ἄσμ.

Ἐτάνυσεν τὴν κόξαν του, εἶδ' ἀρκυρὸν φηκάρειν,
εἰς τὸ ἀρκυροθήκαρον εἶδ' ἀρκυρὸν μαθαίρειν
(ἐτάνυσεν τὴν κόξαν = ἐτέντωσε τὴν μέσην).

ἀργυροκάγκελλο τό, Ἡπ. ἀργυροκαγκέλλι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. κάγκελλο.

Περὶ τῶν ἐκ παραλλήλου φερομένων τύπ. εἰς -ο καὶ -ι ἰδ.
ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 170 κέξ. 179 κέξ.

Ἀργυροῦν κιγκλίδωμα: Ἄσμ.

Πέρα ἔς τ' ἀργυροκάγκελλα καὶ ἔς τ' ἀργυροκαγκέλλι
βασιλοπούλλα κάθεται μὲ τετρακόσους σκλάβες.

ἀργυροκάθαρος, ἰδ. ἄργυρο - (I).

***ἀργυροκάλιγο** τό, πληθ. ἀργυροκάλια Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. καλίγι.

Ὑπόδημα ἀργυροῦν ἢ δι' ἀργύρου πεποικιλμένον:
Ἄσμ.

Ἐγὼ τὰ ροῦχα βγάνω τα καὶ τὰ μαλλιά τὰ κόβω
καὶ αὐτὰ τ' ἀργυροκάλια μου τὰ βάνω ἔς τὸ ζωνάρι
(μοιρολ.)

ἀργυροκαλιγωμένος ἐπίθ. Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ καλιγωμένος
μετοχ. τοῦ ρ. καλιγώνω.

Ὁ καρφωμένος δι' ἀργύρου ἢ ἀργυρῶν ἡλῶν: Αἰνιγμ.

Τέντα τέντα τεντωμένη | καὶ ἀργυροκαλιγωμένη
(ὁ οὐρανὸς μετὰ τῶν ἀστέρων). Συνών. ἀργυροκαλι-
γωτός. Πβ. ἀργυροκουμπωμένος.

ἀργυροκαλιγωτός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀργυροκαλιγωτός
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ ρ. καλιγώνω.

Ἀργυροκαλιγωμένος, ὁ ἰδ.: Αἰνιγμ.

Τέντα τέντα τεντωτὴ | τδ' ἀργυροκαλιγωτὴ
(ὁ ἔναστρος οὐρανός).

ἀργυροκαμπάνα ἡ, ἀμάρτ. ἀργυροκαδάνα Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. καμπάνα.

Ἀργυροῦς κώδων ἐκκλησίας: Ἄσμ.

Ὁμορφη εἶν' ἡ νύφη μας σὰν ἀργυροκαδάνα,
μὰ ἔχει τὴν παραπόνεσι, γιατί δὲν ἔχει μάνα.

ἀργυροκαμωμένος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀργυρου-
καμωμένους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ καμωμένος
μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Παραθυράκια μου χρυσᾷ καὶ ἀργυροκαμωμένα

Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀργυροκάματος.

ἀργυροκάματος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 114.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ ρ. κάνω.

Ἀργυροκάματος, ὁ ἰδ.: Ἀργυροκάμωτα κοντά-
ρια.

ἀργυροκάνατο τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. κανάτι.

Ἀργυροῦν δοχεῖον ὕδατος.

ἀργυροκάντηλο τό, Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄργυρος καὶ τοῦ οὐσ. καντήλα ἢ
καντήλι.

Ἄργυρᾱ κανδήλα: Ἄσμ.

Κι ἄναψ' τ' ἀργυροκάντηλο καὶ τ' ἀργυρᾱ σαμτάνια
Ἦπ.

Κι ἀργυροκάντηλο ἔταξε τῆς Παναγιάς νὰ κάνη
Λεξ. Δημητρ.

ἀργυροκαπουλάτος ἐπίθ. Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός, τοῦ οὐσ. καπούλι καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

Ὁ ἔχων ἐφίπτιον τοῦ ὁποίου τὸ ὀπίσθιον μέρος εἶναι
πεποικιλμένον δι' ἀργύρου: Ἄσμ.

Σὲ σέλλινο, προσέλλινο, σ' ἀργυροκαπουλάτο
(ἐνν. μουλάρι). Πβ. ἀσημοσελλωμένος, χρυσοκά-
πουλος.

ἀργυροκαρφωμένος ἐπίθ. Βιθυν. Ἦπ. Ρόδ. κ.ά.
ἀργυρουκαρφουμένους Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ καρφωμένος
μετοχ. τοῦ ρ. καρφώνω.

Ὁ καρφωμένος δι' ἀργυρῶν ἡλῶν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Παρυθιράκια μ' ἀργυρᾱ κι ἀργυροκαρφωμένα,
γιὰ ἀνοίξετε γιὰ τρίζετε γιὰ ξεμανταλωθῆτε

Βιθυν. κ.ά.

Τρεῖς παραθύρια στέκονται ἀργυροκαρφωμένα,
τό 'ναν εἶναι-ν-τῆς μάνας μου, τ' ἄλλο τῆς ἀδερφῆς μου,
τὸ τρίτο τὸ μικρότερον εἶναι τῆς ἀπατῆς μου

Ρόδ.

ἀργυροκαύκιν τό, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. καυκίν.

Ἀργυροῦν ποτήριον: Ἄσμ.

Κορ' τζόπον δωδεκάχρονον, δός με νερόν ἄς πίνω.

— Ἀφέντη μ', 'κ' ἔχω μαστραπάν, 'κ' ἔχω ἀργυροκαύκιν,
σὰν θέλεις καὶ καταδέχκεσαι, πία ἄσ' σὸ χαλκοστάμιν.

Συνών. ἀργυρόκουππα, ἀργυρομαστραπᾶς, ἀργυ-
ροπότηρο.

ἀργυροκέμερο τό, ἀμάρτ. ἀρκυροκ-κέμερον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κεμέρι.

Ζώνη ἀνδρὸς ἀργυροῦφῆς ἢ δι' ἀργύρου κεκοσμημένη:
Ἄσμ.

Τάνα 'πάνω 'ς τὴν κόξαν σου τδ' ἔδ' ἀρκυρόν κ-κεμέριν
τδαὶ μέσ' 'ς τ' ἀρκυροκ-κέμερον τδ' ἔδ' ἀρκυρόν φηκάριν
τδαὶ μέσ' 'ς τ' ἀρκυροφήκαρον ἔδει γρυσὸν μαδαίριν.

ἀργυροκέντητος ἐπίθ. Τῆλ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργυροκεντιῶ.

Ὁ διὰ νήματος ἀργυροῦ κεντημένος, ἀργυροποίκιλτος
ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σ' τὸν ἡλιακὸν ἐκάθουμουν κ' ἐκέντουν τὸ μαντήλι,
μαντήλ' ἀργυροκέντητο, μαντήλι τοῦ καλοῦ μου

Τῆλ.

ἀργυροκεντιῶ Ἦπ. ἀργυρουκιντιῶ Μακεδ. Μετοχ.
ἀργυροκεντημένος Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ ρ. κεντιῶ.

1) Κεντιῶ, ποικίλλω διὰ νήματος ἀργυροῦ Ἦπ. Θράκ.:
Ἄσμ.

Χάσα τὸ μαντηλάκι μου τ' ἀργυροκεντημένο,
ποῦ τὸ ἀργυροκένταγαν οἱ ἀγαπητικεῖές μου

Ἦπ.

Ἡ θάλασσα φαρδεῖα πλατεῖα ἀργυροκεντημένη,
ἔτσ' εἶναι κ' ἡ ἀγάπη μου μικρὴ καὶ χαϊδεμένη

Θράκ. 2) Κεντιῶ μετὰ θαυμαστῆς τέχνης: Ἀργυρουκιν-
τοῦν τὰ χέρια τ'ς Μακεδ. Διὰ τὴν σημ. πβ. χρυσοχέρης.

ἀργυροκλείδι τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀργυροκλειδία Χίος
ἀργυροκλειδία Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κλειδί.

1) Κλειδίον ἀργυροῦν Χίος: Ἄσμ.

Γύρου τριγύρου πύργοι μὲ τὰ σίδερα,
μαλαματένιες πόρτες τσ' ἀργυροκλειδία.

2) Πληθ., εἶδος γυναικείων κοσμημάτων ἐχόντων σχῆ-
μα σωλήνος ἢ κλειδίου, διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται ἄλυσις,
χωριζομένων διὰ κομβίων ἀργυρῶν Κάρπ.

ἀργυροκλειδώνω Χίος κ.ά. Μετοχ. ἀργυροκλει-
δωμένος Θράκ. (Καλλίπ.) Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) κ.ά. ἀργυ-
ρουκλειδουμένους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ ρ. κλειδώνω.

Κλειδώνω διὰ κλειθροῦ ἀργυροῦ ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καλῶς τὸ σεντουκάκι μου τ' ἀργυροκλειδωμένο,
ὅπου τ' ἀργυροκλειδῶσα καὶ τό 'βρα κλειδωμένο

Χίος

Ν' ἀνοίξω τὸ σεντούκι μου τ' ἀργυροκλειδωμένο,

νὰ πάρω τὸ μαντήλι μου τὸ χρυσοκεντημένο

Καλλίπ.

ἀργυροκόλλητος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ ρ. κολλῶ.

1) Ὁ κολλημένος ἢ συνηρμοσμένος δι' ἀργύρου: Ἀργυ-
ροκόλλητο δαχτυλίδι. 2) Ὁ ἐφ' οὗ εἶναι κολλημένα ἀρ-
γυρᾱ κοσμήματα: Ἀργυροκόλλητη εἰκόνα.

ἀργυροκολόνα ἡ, Θράκ. (Κεσάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κολόνα.

Ἀργυροῦς κίων καὶ μεταφ. ἐπὶ προσώπου ἀγαπωμέ-
νου: Ἄσμ.

Πενήντα μῆνες ἔσκαβα τὴ γῆς μὲ τὴ βελόνα

νὰ βγάλω τὴν ἀγάπη μου τὴν ἀργυροκολόνα.

ἀργυροκούδασσο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουμπάσσο.

Ἀργυροῦς διαβήτης: Ἄσμ.

Πιάστε με δυὸ νὰ σηκωθῶ καὶ τέσσερεις νὰ κάτσω
καὶ φέριτε μου τὴ χάριτα μου, τ' ἀργυροκούδασσό μου.

ἀργυροκουδουνᾶτος ἐπίθ. Εὐβ. Ἦπ. Κύθηρ. Νάξ.

Πελοπν. κ.ά. ἀργυροκουδουνᾶτος Κάρπ. Κάσ. ἀργυρου-
κ'δουνᾶτους Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. ἀρκυροκουδουνᾶτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀργυροκούδουνο καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ατος.

Ὁ ἔχων ἀργυροῦς κώδωνας ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τῆς κόρης ἀφ' τὰ κλάσματα κι ἀπὸ τὰ μοιρολόγια

ἐχίλιασαν τὰ πρόβατα, μυριάσαν καὶ τὰ γίδια

κ' ἑκατοσίσαν τὰ σκυλλιά τ' ἀργυροκουδουνᾶτα

Πελοπν.

Πέ μου νὰ ζήσης, κύρ βοσκέ, τίνος εἶν' τὸ κοπάδι,

τίνος εἶναι τὰ πρόβατα τ' ἀργυροκουδουνᾶτα;

Νάξ.

Ἀπὸ τετράγωνο 'ουνὶν ἀμάξι κατεαίνει,

ἀμάξι φοβερότρομο κι ἀργυροκουδουνᾶτο

(ἀπὸ τετράγωνο βουνὶν κατεβαίνει ἀμάξι φοβερότρομο
κτλ.) Κάρπ.

Ἀνοίξε τὸ πουργάκι σου τ' ἀργυροκουδουνᾶτο

(πουργὶ ἀργυροκουδουνᾶτο μεταφ. τὸ πλήρες νομισμάτων
τὰ ὅποια ἡχοῦν ὡς κώδωνες) Κύθηρ. Συνών. ἀργυρο-
κούδουνο.

ἀργυροκούδουνο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Πελοπν.
Χίος κ.ά. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,38 ἀργυροκούουνο Κάρπ.
Κάσ.

